

Arrest

**nr. 140 903 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X en X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van X en X, X, die allen verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 maart 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Bij beslissing van 1 september 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Zij wordt betekend op 10 september 2014.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

Volgens de advocaat volgen de kinderen een specifieke opleiding. Een bijzonder schoolprogramma zou de kinderen begeleiden gezien hun leerachterstand en leerstoornissen. Het is volgens de advocaat noodzakelijk dat dit schoolprogramma verdergezet wordt. De individuele schoolcarrière van de kinderen vormt een buitengewone omstandigheid. Verder wordt ook verwezen naar haar integratie in de Belgische socioculturele samenleving (duurzame sociale en lokale samenlevingsbanden). Mevrouw wil werken en in eigen levensonderhoud voorzien zonder beroep te doen op de sociale zekerheid. De advocaat meent dat hun kwetsbare situatie wegens hun gezondheidsproblemen en humanitaire omstandigheden ook een buitengewone omstandigheid vormt. Familieleden van dit gezin zouden over de Belgische nationaliteit beschikken, meer bepaald de zus van mevrouw, tevens tante van de kinderen. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom mevrouw de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Mevrouw wist op voorhand dat haar verblijf in België precair was en enkel werd toegestaan omdat mevrouw een asielaanvraag had ingediend. Mevrouw wist ook dat indien de asielprocedure zou worden afgesloten met een negatieve beslissing, zij met haar kinderen zou dienen terug te keren naar het land van herkomst. In het land van herkomst kan zij een visum voor haarzelf en haar kinderen aanvragen om langer dan 3 maanden in België te kunnen verblijven.

Uit de documenten die worden voorgelegd blijkt niet dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeven met een gespecialiseerde infrastructuur, niet verkrijgbaar in het land van herkomst. De kinderen volgden school op internaat en de richtingen die werden gevolgd zijn handel, humane en gezondheidswetenschappen. Het schoolgaan van de kinderen is bedoeld om hun ontwikkeling zo normaal als mogelijk te laten verlopen gedurende de asielprocedure. Het is niet in het belang van de kinderen om het verblijf op illegale wijze verder te zetten. Betrokkenen riskeren bovendien een inreisverbod indien ze geen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten wat opnieuw nadelig is voor de kinderen.

Dat mevrouw Nederlandse taallessen volgde en werkwilgig is en dat zij ook een inburgeringscursus volgde, is zeker en vast bewonderenswaardig en kan later van nut zijn, maar kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat mevrouw de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tót tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Mevrouw kan alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post en kan zich bij deze procedure nog steeds laten bijstaan door haar advocaat.

Mevrouw beweert zich in een kwetsbare situatie te bevinden omwille van gezondheidsproblemen en omwille van humanitaire redenen. Het is aan mevrouw om te concretiseren wat haar zou kunnen weerhouden om zich te richten tot de Belgische ambassade in Kinshasa. Dergelijke vage verklaringen kunnen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden. Een situatie dient steeds geconcretiseerd te worden en gestaafd met stukken die het beweerd geloofwaardig maakt. Wat de beweerd gezondheidsproblemen betreft, dient verwezen te worden naar de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. Deze wet maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat mevrouw echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1

van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Dat de zus van mevrouw en tevens tante van de kinderen de Belgische nationaliteit heeft, betekent niet dat mevrouw zou vrijgesteld kunnen worden van de procedure via de Belgische ambassade. Mevrouw toont immers niet aan dat het omwille van die reden niet mogelijk of bijzonder moeilijk is om zich tot de Belgische ambassade te wenden. De verplichting om zoals alle Congolesse staatsburgers een aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, betekent slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied.

Mevrouw kan rekenen op volledige begeleiding om haar vrijwillige terugkeer optimaal voor te bereiden. In dat geval bestaat de begeleiding uit een terugkeertraject op maat. Vrijwillige terugkeer is eerst en vooral een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat bijstand en vervoerkosten. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via dit programma kan mevrouw, afhankelijk van haar statuut, ook steun krijgen bij de re-integratie in haar land van herkomst. Mevrouw kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of gedeeltelijk te renoveren, medische kosten te betalen enz. In de opvangcentra van Fedasil en het Rode Kruis zijn er terugkeerbegeleiders aanwezig. Ze ondersteunen ook de Lokale Opvang Initiatieven (LOI's). Bovendien heeft Fedasil een permanent terugkeerloket opgericht speciaal bestemd voor personen zonder wettig verblijf. Daarnaast is een heel netwerk van organisaties - sociale diensten, ngo's, gemeenten, migrantenorganisaties - bevoegd om mevrouw over vrijwillige terugkeer te informeren en haar bij haar beslissing te begeleiden. Indien mevrouw meer informatie wil over vrijwillige terugkeer, kan zij bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel."

1.3. Eveneens op 1 september 2014 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Zij wordt betekend op 10 september 2014.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mevrouw toont niet aan in het bezit te zijn van een paspoort voorzien van een geldig visum die haar huidig verblijf kan verantwoorden".

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekers geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft of omdat het werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers kan een verzoekende partij argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat zij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Verder kan een verzoekende partij een middel van openbare orde aanvoeren, dat eveneens in alle omstandigheden dient te worden beoordeeld. Ten slotte is het ook zo dat in de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, *"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)"*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. Deze grief dient te worden onderzocht en verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de beoordeling van deze grief door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota voor zover het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpen verzoekers op, “schending van art. 9bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en art. 8 EVRM”.

Verzoekers betogen als volgt:

“Doordat verweerster oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (hierna vreemdelingenwet), onontvankelijk is.

Terwijl zij rekening had moeten houden met de juiste en volgens vaststaande rechtspraak, alsook heersende instructies, gegeven betekenis aan het begrip ‘buitengewone omstandigheden’

Zodat zij de aanvraag overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk ontvankelijk had moeten verklaren en de aangevochten beslissing derhalve nietig is.

Toelichting

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk blijken dat mevrouw [R.] samen met haar drie dochters op 30 augustus 2012 zijn aangekomen op het grondgebied van het Rijk.

Sedert hun aankomst op het grondgebied van het Rijk hebben zij dit nimmer verlaten.

Het centrum van hun belangen situeert zich hier.

De drie kinderen volgden en volgen alhier onderwijs.

Dit trouwens met vrucht.

Allen hebben zij zich alhier zeer goed geïntegreerd.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk besluit bepaalde afwijkingen moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of diens gemachtigde. Indien de Minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...).”

Verzoekers ontkennen niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats, of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de Burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis Vw. houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft:

of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft:

of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Buitengewone of uitzonderlijke omstandigheden (wat betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag) in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zijn geen omstandigheden van overmacht.

Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonst dat het voor hem / haar bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om aldaar de bedoelde machtiging te vragen.

Op geen enkel ogenblik wordt de vereiste gesteld dat de buitengewone omstandigheden voor de betrokkene 'onvoorzienbaar' is.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verder dient de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden te worden beoordeeld op het moment dat de aanvraag wordt

In de rechtspraak werden reeds o.m. de onderbreking van een schooljaar in aanmerking genomen als een buitengewone omstandigheid alsmede het gegeven dat bij een terugkeer artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

In het initieel verzoekschrift artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt vermeld dat :

- De drie kinderen alhier schoollopen

- Mevrouw [R.] zeer gemotiveerd was (en is) om de Nederlandse taal machtig te worden, zij zich alhier geïntegreerd hebben, een vriendenkring uitgebouwd hebben waaronder ook Belgische vrienden met wie ze harmonieuze contacten onderhouden, werkbereid zijn.

- Zij in eerste instantie werden opgevangen door de zus van mevrouw [R.], welke de Belgische nationaliteit geniet

De hierboven genoemde omstandigheden zijn uiteraard als buitengewoon ten aanzien in hoofde van verzoekers, die een terugkeer naar hun land van oorsprong bijzonder moeilijk maken.

Mevrouw [R.] samen met haar 3 kinderen kinderen laten afreizen naar Congo houdt een inbreuk in van de artikelen 2,3,9,16 en 29 van het IVRK, minstens voor wat de nog minderjarige dochters betreft.

Wanneer nu deze drie kinderen dienen af te reizen naar CONGO dan is het duidelijk dat alle investeringen welke de moeder, leden van de scholengroep, enz..... hebben gedaan met het oog op het schoollopen in België, een maat voor niets zijn geweest.

Voor de drie kinderen is het belangrijk dat zij hun gewoon stramien van vooruitgang – zoals zij dit op heden gewoon zijn – verder kunnen blijven volgen.

Verzoekers verwijzen hierbij expliciet naar het arrest van de Raad van State nr. 144.961 van 25.05.2005 in de zaak A.156.153/VII-32.847 Dimcovet / Belgische Staat en meer bepaald naar de motivering om de beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken van 26.08.2004, waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard te vernietigen :

“ Overwegende dat niet wordt betwist dat het minderjarig kind [A.] het onderwijs in België aanvatte in 1998, op een ogenblik waarop de eerste verzoekende partij, haar vader, in het Rijk mocht verblijven, vermits de asielaanvraag onvankelijk was verklaard; dat het de verzoekende partijen hoegenaamd niet ten kwade kan worden geduid dat zij het in België, in één van de landstalen school lieten lopen, en dit onderwijs gedurende meerdere jaren hebben laten verderzetten; dat het moeilijk te verantwoorden is dat dit kind de onderwijscyclus, die het in 1998 heeft aangevat, zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, waarvan het de aldaar gangbare taal nooit heeft onderwezen gekregen; dat de bestreden beslissing botweg stelt dat uit het illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden, zonder dat uit de motivering blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van het kind naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk valk, dat het middel gegrond is “.

Mevrouw [R.] heeft haar drie kinderen alhier ingeschreven in het onderwijssysteem.

Zoals in de geciteerde casus werd ook de asielaanvraag van mevrouw [R.] onvankelijk verklaard zodat haar zeker niet ten kwade kan geduid worden de kinderen in België, in één van de landstalen, meer bepaald in het Nederlands, te laten schoollopen.

Verzoekers wensen in dit kader dan ook tevens te benadrukken dat zij zich tevens beroepen op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat één ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Verzoekers onderkennen dat voornoemd artikel de Staten niet verplicht om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven.

Het is zo dat verzoekers zich alhier volledig hebben geïntegreerd en hun hele verdere sociale leven alhier hebben uitgebouwd sedert hun aankomst op het grondgebied van het rijk in 2012.

Verzoekers kunnen zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van hun recht op privé leven in de ruime zin van het woord welke eveneens beschermd wordt door artikel 8,1ste lid EVRM.

Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werden enkel op een standaardwijze de door verzoekers aangehaalde argumenten herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefte doel (noodzakelijkheidstoets – R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)*
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)*
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)*
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).*

In casu dient te worden gesteld dat verzoekers geen gewelddadige feiten hebben gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid, de vrienden- kennissenkring in België, het schoollopen alhier, het hebben van een Belgische zus alhier.

Verzoekers menen dan ook dat zij zich terecht konden en kunnen beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor”.

3.2. In een tweede middel, eveneens gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpen verzoekers de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen als volgt:

Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

11

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen, alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Verweerster meende de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te moeten verklaren.

Voornoemde beslissing tot onontvankelijkheid gebeurde op basis van een eerder summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Uit de beslissing van verweerster blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens (cfr eerste middel – artikel 8 EVRM)

Verzoekster meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt”.

3.3. In een derde middel, eveneens gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpen verzoekers op, “schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 alsmede het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur/ algemeen rechtsbeginsel”.

Verzoekers betogen als volgt:

“Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn.

Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. O.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr.167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoekster tot de conclusie te komen dat de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig, minstens niet afdoende zijn.

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten.

De Staatssecretaris motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als onontvankelijk naar voor komt.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term “afdoende” is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term “afdoende” wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekster en haar dochters hebben, levensgroot is; met name dat zij hier in België mogen verblijf houden. land waar zij zich op ononderbroken wijze sedert 2012 ophouden.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet .

De Staatssecretaris beperkt er zich toe te stellen dat de ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van de wet, maar motiveert niet waarom dit zo zou zijn, noch blijkt dat de staatssecretaris een duidelijke belangenafweging heeft gedaan en waarom in casu het wettig nagestreefde doel (i.c. de beperking opgelegd door de vreemdelingenwet) prevaleert.

Verzoekster verwijst dienaangaande specifiek naar hetgeen onder middel 1 naar voor werd gebracht.

Gelet op de bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde stukken blijkt onomstreden dat het centrum van de belangen van verzoekster en haar dochters zich alhier, op het grondgebied, bevindt.

Hetzelfde dient gesteld te worden nopens het schoollopen van de drie dochters van verzoekster. Reeds in het verleden werd aanvaard dat middelbaar onderwijs studies een buitengewone omstandigheid kan zijn welke rechtvaardigt waarom de aanvraag tot machtiging wordt ingediend in België. Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt.”

3.4. In een vierde middel, eveneens gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpen verzoekers de schending op van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen als volgt:

“Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis Vw onontvankelijk verklaard heeft.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld nopens o.m. het verblijf op het grondgebied van het Rijk, de aanwezigheid op het grondgebied van het Rijk van dichte familie en dit op legale wijze (hebben van de Belgische nationaliteit) , de integratie, het schoollopen van drie kinderen, integratie,... !!!!

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van haar discretionaire bevoegdheid), om de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 bis Vw van verzoekster af te wijzen als zijnde onontvankelijk.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond.”

3.5. In een vijfde middel, eveneens gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpen verzoekers op, *“schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel”.*

Verzoekers betogen als volgt:

“Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen, welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur, te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als “... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Verzoekster ontkent niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft:

of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft:

of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Zoals reeds werd aangehaald is niet in de wet bepaald wanneer er buitengewone omstandigheden zijn.

Het is de Staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

In het verleden (cfr www.vreemdelingenrecht.be) werd reeds een niet limitatief overzicht gegeven van mogelijke omstandigheden die werden weerhouden in de rechtspraak als een buitengewone omstandigheid. Hierbij werd reeds aangehaald de omstandigheid waarin een terugkeer artikel 8 EVRM zou schenden, het volgen van studies (zelfs middelbaar onderwijs) .

Door dit zo voor te stellen heeft verweerster zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen, waaronder ook verzoekster.

Verzoekster en haar kinderen zijn hier reeds sedert 2012, ze heeft zich zeer goed geïntegreerd, de dochters presteren zeer goed in het Belgisch onderwijssysteem, de zus van verzoekster geniet de Belgische nationaliteit, integratiewil

Kortom, de volledige leefwereld van verzoekster en haar dochters situeert zich alhier.

Verzoekster menen dan ook terecht dat zij in aanmerking komt voor regularisatie.

Humanitaire redenen zijn in hun hoofde zeer zeker aan de orde.

Door nu de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren meent verzoekster dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoekster meent dan ook dat dit middel als grond naar voor komt."

3.6. De eerste vijf middelen, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, worden omwille van hun onderlinge samenhang gezamenlijk behandeld.

3.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoekers achten de motivering van de eerste bestreden beslissing aan de magere kant, maar dit aanvoelen toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op een gemotiveerde en toegankelijke wijze uiteenzet waarom de aangevoerde omstandigheden niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. Er is voor de verwerende partij in deze geen ruimere motiveringplicht dan de voormelde. Verzoekers verwachten een belangenafweging in de eerste bestreden beslissing doch deze verwachting vindt geen steun in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekers ondergaan (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

3.8. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

3.9. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister, zoals verzoekers terecht opmerken in hun verzoekschrift, na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.10. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de minister naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

3.11. Door een theoretisch overzicht te geven omtrent artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het begrip “buitengewone omstandigheden”, tonen verzoekers niet in concreto aan dat artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet en meer specifiek het begrip “buitengewone omstandigheden” in casu verkeerdelijk werd toegepast door verweerder. Zij kunnen voorts geen schending van het vertrouwensbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel grondvesten op wat er op de website vreemdelingenrecht.be zou worden vermeld als aanvaarde buitengewone omstandigheden. De verwerende partij dient artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet toe te passen op een wijze die vreemdelingenrecht.be laat uitschijnen. De theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen tonen daarvan geen schending aan.

3.12. Verzoekers herhalen de elementen die hun zaak kenmerken, maar hierdoor en door hun overtuiging dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, hun overtuiging dat de eerste bestreden beslissing niet als redelijk of proportioneel kan worden beschouwd en hun overtuiging dat er in hunnen hoofde humanitaire redenen aan de orde zijn waardoor regularisatie zich opdringt, kunnen ze de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.13. Waar verzoekers opwerpen *“Mevrouw [R.] samen met haar 3 kinderen kinderen laten afreizen naar Congo houdt een inbreuk in van de artikelen 2,3,9,16 en 29 van het IVRK, minstens voor wat de nog minderjarige dochters betreft.”* dient de Raad op te merken dat daargelaten de vraag of de door verzoekster ingeroepen bepalingen een directe werking hebben, en daargelaten de vaststelling dat slechts 2 van de drie kinderen van eerste verzoekende partij minderjarig zijn, verzoekers onvoldoende concretiseren op welke wijze deze bepalingen geschonden werden door de eerste bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van de middelen onontvankelijk voorkomt.

3.14. Waar verzoekers opwerpen, *“Wanneer nu deze drie kinderen dienen af te reizen naar CONGO dan is het duidelijk dat alle investeringen welke de moeder, leden van de scholengroep, enz..... hebben gedaan met het oog op het schoollopen in België, een maat voor niets zijn geweest.”*, dient de Raad op te merken dat de eerste bestreden beslissing geen terugkeer naar België van verzoekster en haar kinderen uitsluit. De eerste bestreden beslissing stelt niet meer dan dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die verzoekers toelaten de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in België. Ze sluit niet uit dat verzoekers een verblijfsmachtiging aanvragen en verkrijgen vanuit het land van oorsprong. Voorts wordt ook niet aangetoond dat in het geval een dergelijke verblijfsmachtiging niet kan worden verkregen, het schoollopen van de kinderen in België voor niets zou geweest zijn of hen geen voordelen oplevert in hun land van herkomst.

3.15. Uit verzoekers' stelling, *“Voor de drie kinderen is het belangrijk dat zij hun gewoon stramien van vooruitgang – zoals zij dit op heden gewoon zijn – verder kunnen blijven volgen”*, blijkt dat eerste verzoekende partij het van belang acht dat de drie kinderen verder hun leven kunnen leiden in België zoals ze het tot nog toe gewoon waren, doch hiermee tonen verzoekers niet aan dat de eerste bestreden beslissing de aangehaalde bepalingen en beginselen schendt.

3.16. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar een arrest van de Raad van State van 2005 en achten hun geval gelijkwaardig aan het geval dat heeft geleid tot het betrokken arrest maar door louter te stellen dat de asielaanvraag van eerste verzoekende partij ontvankelijk werd verklaard en dat de kinderen hier onderwijs in het Nederlands volgen, tonen verzoekers niet aan dat de omstandigheden gelijk zijn. Blijkens dit arrest van de Raad van State wordt gevallen over het feit dat de verwerende partij in de toenmalige bestreden beslissing *“botweg stelt dat uit een illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput”*, wat niet in de huidige bestreden beslissing kan gelezen worden. Verzoekers tonen ook niet aan dat de minderjarige kinderen, geboren in het land van herkomst en alhier aangekomen op de leeftijd van 14 en 13 jaar, geen onderwijs zouden kunnen volgen in de taal van het land van herkomst of dat zij reeds vijf studiejaren in de lagere school in het Nederlands achter de rug hebben, wat blijkens het arrest van de Raad van State de specifieke omstandigheden waren van het beslechte geval.

3.17. In zoverre verzoekers een schending opwerpen van artikel 8 EVRM, merkt de Raad op dat artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). De eerste bestreden beslissing heeft verder niet tot gevolg dat verzoekers enig verblijfsrecht ontnomen wordt, zodat geen onderzoek aan de hand of motivering in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te geschieden en er geen sprake kan zijn van een disproportionele inmenging in het alhier voorgehouden geleide privéleven. Verzoekers, die blijkens het administratief dossier slechts sedert 2012 in België verblijven, wat inhoudt dat geen van de kinderen hier geboren werden en wier verblijf wordt gekenmerkt door preciaire procedures zoals een asielprocedure en aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet die nooit tot een standvastig en langdurig legaal verblijf aanleiding gegeven hebben, kunnen niet redelijkerwijze verwachten dat het mogelijk zou

zijn om dit in precair verblijf opgebouwd privéleven van afgerond twee jaar op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing getroffen werd, dat zich aandient als een “fait accompli”, verder te zetten in België (cf. EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00). Ten slotte tonen verzoekers niet aan dat zij met de zus van eerste verzoekende partij in België een gezinsleven leiden dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Dienvolgens zijn de aangehaalde vijf middelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.18. In wat kan worden beschouwd als een zesde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpen verzoekers de schending van artikel 8 EVRM op.

Verzoekers betogen als volgt:

“Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ”.

Zoals reeds gesteld verblijven verzoekers reeds sedert augustus 2012 op onafgebroken wijze op het grondgebied van het Rijk.

VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: “Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie “gezinsleven” valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy” (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu “privé-leven” expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoekers menen dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM.

Immers verblijven zij , al sedert augustus 2012 ononderbroken op Belgisch grondgebied .

Alle sociale banden in hun land van herkomst zijn definitief doorgeknipt met dit lange verblijf.

In België daarentegen hebben verzoekers duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Verzoekster heeft ook een Belgische zus.

Verzoekers kunnen niet langer gezien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap.

Verzoekers verwijzen dienaangaande expliciet naar hetgeen supra reeds werd ingesteld nopens hun integratie.

Door nu geen rekening te houden met de prangende humanitaire situatie waarin verzoekers zich wel degelijk bevinden, wordt artikel 8 EVRM geschonden.

Schending welke evenwel niet de legaliteits, legitimiteits en proportionaliteitstoets doorstaat.

De schending staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefde doel (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE1996).

Het middel is dan ook gegrond”.

3.19. Verzoekers, die slechts sedert 2012 in België verblijven, kunnen bezwaarlijk voorhouden dat “Alle sociale banden in hun land van herkomst zijn definitief doorgeknipt”, minstens wordt dit niet aangetoond. Voorts kan nog worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds

vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit definitief werd toegelaten tot verblijf, zoals in casu, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing, laat staan dus een bevel om het grondgebied te verlaten, een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Gelet op de overige kritiek kan ten slotte nog worden verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het zesde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA